

๓๖

โทษของการล่าสัตว์

ความสุขในโลกนี้และในปรโลก ย่อมไม่มีแก่เหล่าชน
ผู้ไม่ทำบุญ ความสุขในโลกนี้และโลกหน้า ย่อมมีเฉพาะแก่
เหล่าชนผู้ทำบุญไว้ ผู้ปรารถนาความเป็นสหายแห่งเทวดา
ชาวไตรทศเทพเหล่านั้น พึงทำบุญกุศลไว้ให้มาก เพราะว่า
ผู้ทำบุญไว้แล้ว ย่อมบันเทิงใจอยู่ในสวรรค์เพียบพร้อมไปด้วย
โภคสมบัติ

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๐

เวลาที่เราก่อเกิดมาในโลกนี้ ก็ไม่มีใครนำอะไรติดตัวกันมา มีแต่บุญและบาปเท่านั้นที่มาในลักษณะต่างๆ กัน เพราะเป็นผลที่สืบเนื่องมาจากการกระทำในอดีตของเราเอง และเมื่อถึงคราวจะหลับตาลาจากโลกนี้ไป เราก็ไม่สามารถนำเอาสิ่งใดติดตัวไปได้เช่นกัน นอกจากบุญและบาปที่เราทำไว้ในขณะที่มีกายมนุษย์นี้อยู่เท่านั้น ถ้าทำบาปก็มีความทุกข์ทรมานเป็นผล ทำบุญก็มีความสุขเป็นผลเป็นกำไรชีวิต อะไรก็ตามที่เราเคยทำเอาไว้ จะส่งผลเสมอไม่ช้าก็เร็ว เพราะวิบากกรรมเป็นเรื่องที่อยู่ฉากหลัง เราไม่สามารถนึกคิดต้นเดาเอาเองได้ว่าจะส่งผลเมื่อไร เพราะฉะนั้นจงอย่าปล่อยตัวปล่อยใจไปทำในสิ่งที่เป็นบาปอกุศล ควรประกอบแต่กุศลกรรมเอาไว้มากๆ วิบากกรรมจะได้ส่งผลเป็นกำไรชีวิต ให้เราได้ประสบการณ์ความสุขและความสำเร็จไปทุกภพทุกชาติ

มีพระบาลีที่ปรากฏใน อภิขยมานเปตวัตถุ ว่า

“สุขํ อกตปุญญานํ	อิธ นตฺถิ ปรตฺถ จ
สุขญจ กตปุญญานํ	อิธ เจว ปรตฺถ จ
เตสํ สหพฺยกามานํ	กตฺตพฺพํ กุสลํ พหุํ
กตปุญฺญา หิ โมทนฺติ	สคฺเค โภคสมฺจฺจโน

ความสุขในโลกนี้และในปรโลก ย่อมไม่มีแก่เหล่าชนผู้ไม่ทำบุญ ความสุขในโลกนี้และโลกหน้า ย่อมมีเฉพาะแก่

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๑

เหล่าชนผู้ทำบุญไว้ ผู้ปรารถนาความเป็นสหายแห่งเทวดา
ชาวไตรทศเทพเหล่านั้น พึงทำบุญกุศลไว้ให้มาก เพราะว่า
ผู้ทำบุญไว้แล้ว ย่อมบันเทิงใจอยู่ในสวรรค์เพียบพร้อมไป
ด้วยโภคสมบัติ”

มนุษย์เป็นจำนวนมากได้ตั้งหน้าตั้งตาลังสมทรัพย์สิน
เงินทอง จนกระทั่งกลายเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐีก็มี หรือบางคน
ก็ชอบสะสมของเก่า สะสมภาพวาดชนิดต่างๆ บ้างก็สะสม
แสตมป์ หรือสะสมสิ่งอื่นๆ มากมายตามแต่รสนิยมความพอใจ
ทำให้ได้รับการชื่นชมยกย่องกันไปทั่วโลก ทว่าไม่ว่าจะลัสม
อะไรกันก็ตาม แต่มีสิ่งหนึ่งที่เราควรลัสมกันไว้ให้มากๆ
เพราะยิ่งลัสมได้มากเพียงไร ยิ่งเป็นประโยชน์เกื้อกูลต่อตัว
ของเรามากเท่านั้น สิ่งนั้นคือบุญนั่นเอง เพราะบุญเป็นสิ่งที่
อยู่เบื้องหลังของความสุขและความสำเร็จทุกอย่าง บุญจะคอย
อำนวยสุขให้กับตัวเราทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ผู้ที่เกิดมาแล้ว
ไม่ได้ลัสมบุญกุศลให้กับตนเอง มัวลัสมแต่สิ่งที่ไร้สาระอยู่
หรือมัวประมาท ลัสมแต่บาปอกุศลเอาไว้ นับว่าเป็นชีวิตที่
น่าเสียดายมาก เพราะถ้าผ่านชีวิตของความเป็นมนุษย์ไปแล้ว
จะกลับมาลัสมบุญกันใหม่นั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก

*เหมือนในสมัยอดีต ที่กรุงพาราณสี มีนายพราณคนหนึ่ง

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๒

อยู่ในหมู่บ้านจันทฎฐิละ เป็นคนชอบล่าสัตว์เป็นชีวิตจิตใจ ทำกรรมปาณาติบาตไว้มาก แต่ไม่เคยทำบุญกุศลอะไร ตั้งแต่ตื่นเช้าจนกระทั่งเข้านอน คิดแต่เรื่องการเข่นฆ่าสัตว์ เพื่อนำมาเลี้ยงตนเองและครอบครัว ชีวิตจึงเวียนวนอยู่กับการทำ ปาณาติบาตเรื่อยมา เมื่อนายพรานเสียชีวิตลง บาปนั้นบีบคั้น ให้ไปบังเกิดเป็นเปรต เนื่องจากไม่เคยให้ทานไว้ จึงเป็นเปรต ที่ไม่มีข้าวและน้ำแม้แต่ในความฝัน เปรตตนนี้นึกถึงมนุษย์ที่เคย เป็นญาติกันมาในสมัยก่อน จึงตั้งใจว่าจะเดินทางไปหาญาติ เพื่อขอส่วนบุญ แต่เนื่องจากว่าเส้นทางไปสู่บ้านของหมู่ญาตินั้นมีทางเดียวเท่านั้นคือ จะต้องเดินทวนกระแสแม่น้ำคงคาขึ้นไปเรื่อยๆ

ในสมัยนั้น อำมาตย์ของพระเจ้าพิมพิสารชื่อว่า โกลิยะ ได้รับมอบหมายให้ไปปราบปรามหัวเมือง ซึ่งต้องการแยกตัวออกไปเป็นอิสระมีเอกราชเป็นของตัวเอง อำมาตย์เมื่อได้ชัยชนะกลับมา ก็ส่งพลบริวารมีพลช้างและพลม้าให้ไปทางบก ส่วนตนเองพร้อมด้วยเหล่าทหารจำนวนหนึ่งมาทางเรือตามกระแสแม่น้ำคงคา ขณะที่ล่องเรืออยู่กลางแม่น้ำอยู่นั้น เห็นเปรตตัวสูงใหญ่เท่าลำตาลกำลังเดินทวนกระแสน้ำมา จึงถามเปรตว่า ท่านจะเดินทางไปที่ไหน

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๓

เปรตบอกว่า จะไปขอรับส่วนบุญจากญาติในหมู่บ้าน จันทภูริละ เนื่องจากอำมาตย์เป็นผู้ฉลาด รู้วิธีที่จะช่วยเปรตตนนี้ได้ จึงให้หยุดเรืออยู่ที่ริมแม่น้ำ ให้ข้าวสตูและผ้าสีเหลืองคู่หนึ่ง แก่ช่างตัดผมซึ่งเป็นอุบาสกที่เดินทางร่วมกันมา ทันทิที่อุบาสกรับผ้าและข้าวสตูมาบริโภคนั้น ผ้านุ่งผ้าห่มก็ปรากฏแก่เปรตทันที จากที่เคยมีรูปร่างผอมโซ หิวโหย ก็เอบอัมด้วยข้าวทิพย์ที่โกลิยะอุทิศให้ เปรตได้นุ่งห่มผ้าเนื้อดี ทัดทรงดอกไม้ ตกแต่งร่างกายด้วยอาภรณ์ที่สวยงามเป็นพิเศษขึ้นมา

โกลิยมหาอำมาตย์เห็นอานุภาพบุญที่เกิดขึ้นแก่เปรตอย่างทันตาเห็นเช่นนั้น รู้สึกเกิดความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก จึงมีความตั้งใจจะไปถวายสังฆทานแด่ภิกษุสงฆ์ เพื่อที่ว่าเปรตจะได้บุญกุศลมากยิ่งขึ้น เช้าวันนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรวดดูเหล่าเวไนยสัตว์ ทรงเห็นว่ามหาชนจะได้ไปสวรรค์นิพพาน เพราะปรารถนาเหตุเปรตตนนั้น จึงเสด็จมาทางอากาศ ประทับยืนที่ฝั่งแม่น้ำคงคา โกลิยมหาอำมาตย์เข้าไปกราบนิมนต์ พระพุทธรองค์ให้เสด็จไปเสวยพระกระยาหารที่บ้าน พร้อมกับกราบทูลเรื่องราวที่ตนไปพบเปรตนั้นที่กลางแม่น้ำคงคาให้พระองค์ทรงทราบ พระบรมศาสดาทรงดำริว่า ขอภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่จงมาประชุมกัน ทันใดนั้นเองภิกษุสงฆ์ผู้มีอานุภาพก็พร้อมใจกันเหาะมาเฝ้าพระพุทธรองค์ด้วยฤทธาานุภาพของตนเอง

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๔

มหาชนเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าพร้อมด้วยภิกษุสงฆ์
จำนวนมาก เสด็จมาเมืองพาราณสี จึงพากันตีกตီးใจ รับประทาน
กันมาเข้าเฝ้าเพื่อจะได้ฟังพระธรรมเทศนา มหาอำมาตย์เห็น
ดังนั้นก็มีจิตเลื่อมใสศรัทธามากเป็นอย่างยิ่ง ได้อังคาสภิกษุสงฆ์
โดยมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข ให้อ้อมหน้าด้วยอาหาร
หวานคาวอันประณีต และเมื่อภิกษุสงฆ์ฉันเสร็จแล้ว พระผู้มี-
พระภาคเจ้าทรงใช้อัทธาภิสังขาร ดลบันดาลให้เปรตทุกหมู่เหล่า
ที่อยู่ในบริเวณนั้น มาปรากฏให้มหาชนได้เห็นด้วยตาเนื้อกัน

ในบรรดาเปรตเหล่านั้น บางพวกนุ่งท่อนผ้าเก่าขาดวิน
บางพวกเอาผมของตนเองปิดอวัยวะที่น่าละอาย บางพวก
เปลือยกายมีรูปเหมือนตอนเกิด ถูกความหิวกระหายครอบงำ
ไร้เรี่ยวแรง มีเพียงหนังหุ้มกระดูก เที้ยวหมุนเคี้ยวไปมา ไม่
สามารถยืนหยัดอยู่ได้ก็ล้มลง บางพวกนุ่งผ้าขี้ริ้วขาดรุ่งริ่ง
บางพวกผอมยาวสลวย เที้ยวแสวงหาอาหาร เมื่อหาไม่ได้ก็นอน
กลิ้งเกลือกบนพื้นดิน ร้องไห้รำไรว่า เพราะพวกเราไม่ได้ทำบุญ
กุศลไว้ในกาลก่อน จึงได้ถูกความหิวกระหายคุกคาม ดุจถูกไฟ
เผาอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้

เปรตแต่ละตนได้สารภาพบาปกับพระผู้มีพระภาคเจ้า
และมหาชนที่มาประชุมกันให้ทราบ ว่า เพราะเมื่อก่อนพวกตน
ได้ไปทำกรรมอันลามก แม้เป็นผู้มีสมบัติในตระกูลมหาศาล

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๕

แต่ก็ไม่กระทำที่พึงแก่ตนเอง แม้ข้าวและน้ำจะมีมากมาย แต่ก็ไม่แจกจ่ายให้ทาน และไม่ได้อะไรๆ แก่บรรพชิตผู้ปฏิบัติชอบ เปรตตนหนึ่งบอกว่า ถ้าจุติจากเปรตนี้แล้วจักไปเกิดในตระกูลอันต่ำช้าเลวทราม คือ ตระกูลนายพราน ตระกูลคนจัญทาล ตระกูลคนกำพร้า นี่เป็นคติของคนตระหนี่

ส่วนทวยกผู้ได้ทำกุศลไว้ในชาติก่อนเป็นผู้ปราศจากความตระหนี่ ย่อมทำสวรรค์ให้บริบูรณ์ และย่อมทำสวนนันทวันให้สว่างไสว รื่นรมย์อยู่ทั้งกลางวันและกลางคืนในเวษยันตปราสาท ครั้นจุติจากเทวโลกแล้ว ย่อมเกิดในตระกูลสูง มีโศกะมากคือในตระกูลของเศรษฐี มีปราสาทราชมณเฑียร มีบัลลังก์ลาดด้วยผ้าเนื้อดี มีเหล่าบุรุษสตรีคอยรับใช้ใกล้ชิด ในเวลาเป็นทวารกั ทัดทรงดอกไม้ ตบแต่งร่างกาย มีหมู่ญาติ พี่เลี้ยง นางนมพลัดกันดูแล ได้รับการบำรุงให้ได้รับความสุขทั้งเช้าและเย็น

เมื่อพวกเปรตได้พูดถึงบุญกรรมของตนเองให้มหาชนได้ยินกันทั่วแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงแสดงธรรมเพื่อให้มหาชนรักในการทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ทำให้หมู่สัตว์ ๘๔,๐๐๐ ได้บรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์ เป็นผู้มีพระภาคเจ้าทรงเป็นประธาน ตลอด ๗ วัน ทำให้มหาชนได้สุขสมบัติ ไปเสวยทิพยสมบัติในเทวโลกกัน

โทษของการล่าสัตว์

๓๓๖

มากมายนับไม่ถ้วน

เราจะเห็นว่า คนตระหนี่นั้นไปเทวโลกไม่ได้ เพราะไม่มีเสบียงบุญพอที่จะนำพาไปสู่สวรรค์ ทิพยสมบัติทุกอย่างที่เกิดขึ้นในเทวโลก ต้องอาศัยการประกอบเหตุบนโลกมนุษย์นี้ทั้งสิ้น และเมื่อทำแต่บาปอกุศลอย่างเดียว กระแสของความตระหนี่และบาปอกุศลที่ทำไว้ จะดึงดูดให้ไปสู่ภพภูมิที่ต่ำ ได้อัตภาพของเปรตซึ่งเป็นอบายภูมิ คือดินแดนที่ปราศจากความเจริญ กล่าวคือจะพัฒนาอะไรก็ไม่ได้แล้ว ไม่มีการทำบุญเหมือนโลกมนุษย์ เสวยแต่วิบากกรรมอันเผ็ดร้อนอย่างเดียว จนกว่าวิบากนั้นจะหมดสิ้นไป

ฉะนั้น ให้ทุกคนหมั่นสั่งสมบุญกันเป็นประจำเถิด และใครก็ตามที่มาขัดขวาง หรือมาห้ามเราไม่ให้ทำบุญนั้น เป็นการแสดงว่าเขาไม่อยากจะไปสวรรค์กัน เพราะเขายังไม่รู้จักโทษของความตระหนี่ว่ามีวิบากอันเผ็ดร้อนเพียงไร คนพาลเหล่านั้นไม่สรรเสริญการให้ทาน แต่เราเป็นฝ่ายของนักปราชญ์บัณฑิต เป็นนักสร้างบารมี เป็นผู้รู้คุณค่าของบุญ ก็ต้องสั่งสมบุญให้ยิ่งๆ ขึ้นไป และต้องหมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งให้ได้ทุกวัน จนกว่าจะได้ที่พึงภายใน คือได้เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

